

QUẢNG NGHỈ HÉ LỘ Ở LONDON CỦA WILKINSON

Hôm sau là một ngày tự do hoàn toàn.

Không cuộc hẹn.

Không lịch trình.

Không tài xế.

Không nghi lễ.

Tôi đi bộ qua Piccadilly Circus, và mắt tôi cứ lạc mãi về một hướng.

Soho.

Hồi còn trẻ hơn, tôi từng được đón tiếp ở những chốn ấy.

Không chỉ với tư cách khách hàng.

Mà còn với tư cách người quan sát.

Một vị khách được chào đón.

Chào đón công khai.

Năm tháng trôi qua, tôi học được rằng những điểm yếu thì không nên giấu.

Phải hiểu chúng.

Và, khi không làm hại ai, thậm chí có thể nuôi chúng bằng những thứ đem lại khoái lạc cho ta.

Tôi đi không vội.

London có vẻ yên ắng hơn thường lệ.

Có lẽ thành phố đã đổi khác.

Có lẽ tôi đã đổi khác.

Hoặc có lẽ chỉ là ảnh hưởng của Maggy.

Từ khi gặp bà, con phố nào cũng như đang kể một câu chuyện.
Tòa nhà nào cũng như đang canh giữ một ký ức.
Góc phố nào của thành phố cũng như thuộc về một ai đó không còn ở đấy nữa.
Lần đầu tiên, tôi không tham quan London.
Tôi đang lắng nghe nó.
Và khi băng qua Piccadilly Circus, giữa ánh đèn, du khách và những bóng ma cũ thời
tuổi trẻ của mình, tôi biết đây không phải một ngày nghỉ.
Đây chỉ là quãng nghỉ giữa bài học này và bài học kế tiếp.
Bởi hôm sau tôi sẽ gặp lại dì tôi.
Và cùng với bà, rất có thể, là thêm một mảnh nữa của câu chuyện chưa ai kể xong.

Ferdinando